

У родинному колі

(Закінчення. Початок на стор. 10–11)

Навряд чи хтось у Кримському країще за Геннадія Хитренка розумів, що відбувається й до якого страшного лиха ведуть сепаратисти. На Луганщині набрав сили кримінальний хаос – те, проти чого він боровся все своє свідоме життя. Відставний майор протидіяв як міг – насамперед, у розмовах з односельцями намагався заспокоювати пристрасті, пояснювати людям хибність «ідей» «ЛНР». Патріотичну позицію Геннадій Дмитрович підкріплював не лише словами, а й справами: разом із кількома однодумцями почав надавати допомогу українським військовослужбовцям та правоохоронцям, підвозячи на блокпости свіжий хліб, овочі та інші продукти, матеріали для обладнання укриттів. Він зізнавався дружині, що в нього серце крається за хлопців, які стали на захист України так, як колись він стояв на кордоні з Придністров'ям...

16–17 серпня 2014 р. силами батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Львів» у Кримському було проведено спецоперацію із зачистки села, під час якої сталися перестрілки, у яких три міліціонери дістали поранення (один із них, молодший сержант міліції Володимир Попович, 16 серпня помер у лікарні). Але згодом, користуючись відсутністю на той час чіткої «лінії розмежування», у Кримському знов почали з'являтися «казакі». Дехто з жителів, непокоячись про свою безпеку, вже тоді почав залишати село, а дехто – пішов в «ополченці».

Люди невдовзі відчули: теро-

ристична «влада» спирається, насамперед, на страх. Головною мішенню для залякування стали прибічники єдності України – зокрема Хитренку почали телефонувати, погрожуючи розправою. Він не ділився цим із рідними, як не розповідав і про те, що їздив до Лисичанська, цікавлячись порядком повернення на службу до Нацгвардії чи міліції (про це згодом батьку розповів його товариш). Наталя Хитренко дізналася про погрози, коли ввечері 28 серпня випадково почула розмову чоловіка з черговим «анонімом»...

Тієї ночі, пригадує Наталя Олександрівна, вона майже не спала й весь ранок проплакала від недобрих передчуттів. Але потім пішла на роботу, до місцевої школи – щоб готуватися до початку навчального року. Геннадій Дмитрович мав приїхати туди пізніше та привезти кімнатні квіти, які дружина-вчителька на літо забрала з класу додому. Але замість чоловіка до неї прийшли перелякані колеги: «Наталю, біжи додому: у вашій оселі стріляли...».

Про останні хвилини життя 42-річного Геннадія Хитренка достеменно відомо лише те, що кілька озброєних осіб у «камуфляжі» з відзнаками «ЛНР», під'їхавши до будинку депутата на автомобілі, увірвалися на його подвір'я й розстріляли господаря кількома пострілами з автомата. Залишаючи місце злочину, вбивці нахабно попередили місцевих жителів: мовляв, якщо хтось щось спробує «бовкнути», вони «вирізатимуть цілі родини»...

Безумовно, ця трагедія, а згодом – і участь у похованні колишнього міліціонера для багатьох

жителів Кримського стала чи не першим поштовхом до прозріння, коли стала очевидною сутність поборників «руського мира», їхнє справжнє обличчя. До 18 жовтня, коли село визволили українські військові та правоохоронці, таких прикладів було ще чимало. Зокрема, ще двоє місцевих жителів, батько й син, звинувачених «казакими» в підтримці єдності України, стали жертвами викрадення і звирячих торгун. Вибратися з бучегарні «ЛНР» їм вдалося лише заплативши чималий викуп, по крихтах зібраний родичами. А за місяць після загибелі Геннадія Хитренка до його подвір'я знов увірвалися «казакі» – цього разу для того, щоб заволодіти його автомобілем (дружина покійного майора після цього змушена була поїхати з села).

У селі було встановлено жорсткий окупаційний режим, головними ознаками якого стали запровадження «комендантської години», грабунки та інші безчинства нетверезих бойовиків, які вешталися вулицями, часто лякаючи людей безглуздою стрільниною в повітря. Сепаратисти навіть призначили «т.в.о. голови сільради» з числа своїх прихильників (наказ про це «командувача гарнізону» «казакі» покинули в одному з кабінетів, тікаючи з села), проте вони анітрохи не переймалися питаннями поновлення в населеному пункті принаймні видимості нормального життя – його ознаки з'явилися лише після того, як над Кримською сільрадою знов замаярив Державний прапор України, зокрема, місцевим жителям почали виплачувати заборговані за час окупації пенсії. Проте «руський мир» продовжував нагадувати про себе і протягом наступних місяців – постійними артилерійськими обстрілами, наслідком яких стали людські жертви і значні руйнування...

«Кримське – це Україна!» – цю фразу часто промовляв у розмовах з односельцями Геннадій Хитренко. За це, не злякавшись погроз, він віддав життя – вічна йому пам'ять! За це нині на підступах до села тримають оборону його захисники – бійці Національної гвардії України. До речі, з дозволу рідних Геннадія Дмитровича в його будинку нині розквартирований один із підрозділів, що захищають Кримське...

Підготував
Сергій КОВАЛЕНКО, «ІЗ»

Ось вона, наша висоточка. Ось там далі – пам'ятник героям, які обороняли цю висотку колись – від німецьких загарбників. А нині ми вже обороняємо її – від російських загарбників. Нічого, все буде нормально...

Коротке відео, зняте камерою смартфона. Кілька фраз, які, усміхаючись, промовляє український солдат. Наприкінці – бруствер окопу, на якому лежить його снайперська гвинтівка. Він знає, за що невдовзі вступить у бій, і знає – з КИМ. Він на своїй землі, він впевнений у собі й у своїх товаришах...

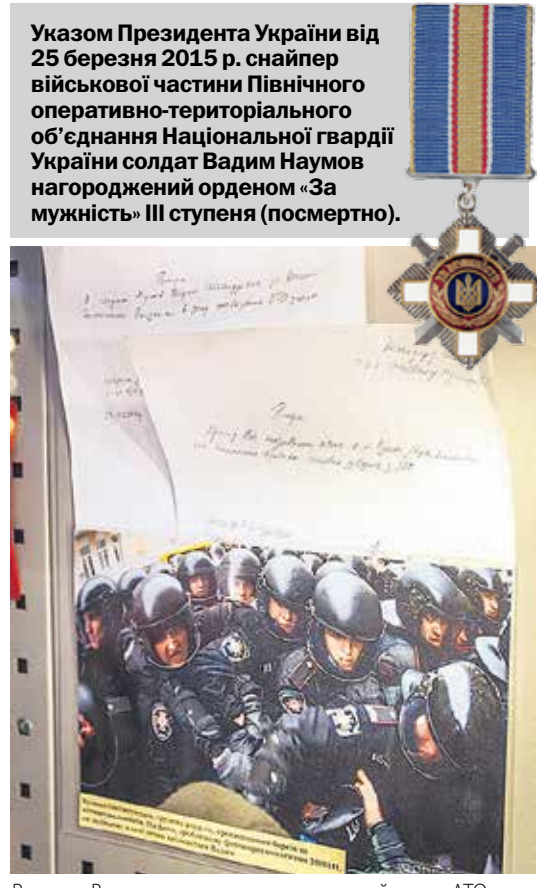
Ці кадри стали останніми в житті молодого українського воїна – за кілька годин того ж дня, 1 вересня 2014 р., 22-річний солдат Вадим Олександрович Наумов загинув смертю героя, відбиваючи напад переважних сил бойовиків-сепаратистів, які атакували блокпост Нацгвардії на мосту через річку Кальміус поблизу села Василівки Старобешевського району Донецької області. Згодом це відео ввійшло до документального фільму «Був такий хлопець», створеного об'єднанням «Вавилон'13» (його, до речі, можна переглянути в Інтернеті за посиланням

<https://www.youtube.com/watch?v=hU33RQIndhQ> – Авт.) разом з іншими відео- та фотодокументами, які збереглися на картці пам'яті телефона полегло гвардійця.

«ІЗ» розповіла про трагічну долю Вадима Наумова в номері від 5 березня 2014 р. Нагадаємо, що Вадим – єдиний син у матері-вчительки, уродженець міста

Козятина, що на Вінниччині, випускник Бердичівського коледжу промисловості, економіки та права, колишній гітарист рок-групи «Агос» – навесні 2013-го був призваний на строкову військову службу, яку він проходив у лавах столичної окремої бригади спеціального призначення «Барс» внутрішніх військ МВС. Взимку 2013–2014 рр. брав участь

в охороні громадського порядку в Києві під час подій Революції Гідності. А в березні, вже як військовослужбовець Національної гвардії України (термін його служби був продовжений у зв'язку з оголошенням часткової мобілізації) – охороняв резиденцію экс-президента Януковича «Мезигір'я», потому – попросився на фронт...

Рапорти Вадима з проханням направити його до АТО

Під час другого відрядження в район АТО в запеклому бою з бойовиками-сепаратистами Вадим зник безвісти. Як з'ясувалося згодом, він дістав смертельне поранення і його тіло «ополченці» випадково чи навмисно приховали з собою, забираючи з поля бою своїх загиблих. Після того, як активісти гуманітарної місії «Чорний тюльпан» відшукали тіло Вадима в одному з донецьких моргів, понад три місяці тривала процедура впізнання за тєстами ДНК, і зрештою герой з військовими почесними був похований у рідній землі...

20 травня, під час церемонії відкриття в Національному військово-історичному музеї України виставки, присвяченої протистоянню під час анексії Криму Російською Федерацією та «неоголошеній війні» на сході України, у присутності багатьох поважних гостей, серед яких було чимало бійців АТО, тимчасовий виконувач обов'язків командувача Національної гвардії України генерал-лейтенант Микола Балан вручив посмертну нагороду Вадима його матері, Інні Сергіївні.

Потому генерал Балан та заступник командувача НГУ по роботі з особовим складом генерал-майор Ярослав Сподар разом з Інною Наумовою оглянули виставку, в експозиції якої представлені фотографії Вадима, його особисті речі та два рапорти з проханням про направлення до району АТО...

Підготував
Сергій КОВАЛЕНКО, «ІЗ».
Фото **Андрія НЕКРАСОВА**

Генерал-лейтенант Микола Балан вручив посмертну нагороду солдата Наумова його матері Інні Сергіївні

На стенді – фотографія Вадима